

Ærumnamque auge, si vis, modo numine mentem
 Firma, ne nimio victa labore cadat.
 His ego nil melius video, quod poscere possim;
 Certatim hæc vobis poscite vos, focii.
 Æquas det menti vires, aptetque ferendo
 Dorsum oneri, inde malis urgeat, atque grave
 Aggeret impositi pondus, duplicetque laboris,
 Ærumna ut, morbi si quid inest, perimat;
 Hærentemque animo scabiem, neglectaque sanet
 Ulcera, virtutes gignat ut innumeras.
 Quarum se vi animus tandem tela omnia contra
 Obfirmat mire. Surgere quin humilem
 Paullatim supra terram, & terrestria suevit,
 Adtollique levis jam magis atque magis,
 Adtolli cœlo vacuum per inane columba
 Usque volans penna præpete ad aeris
 Secretam petrae latebram, arcanumque foramen
 Pulchrum illud Domini vulnus hians latere
 In lævo; dulcem latebram, cunctosque paratum
 Perfugium ad casus, quo subit, & penitus
 Abscondit se se cara in præcordia tutus,
 Jam tutus: terramque, & mare navigerum
 Despicit, incertasque vices, & inania ridet
 Vota hominum, & curas, & studia, & seriem
 Hanc vitæ instabilis, sursum conversa, deorsum
 Quæ se perpetuo turbine circumagit,
 Non cœcæ ad nutum fortunæ, at vertier ille
 Jussit ut invicto numine Cœlipotens:
 Cui se jam tota quum junxit mente, nec optat
 Rerum quidquam animus, nec timet, incipiens
 Non tam ferre suos, quam non sentire labores:
 Jamque adeo dulci dulcior ambrosia
 Fit dolor, & cupide mens optat quidquid acerbum est,
 Jam nec acerbum; id enim nectare spargit Amor.